

Milí přátelé,

přijměte povelikonoční pozdravení z Nového Dvoru. Od posledního, velikonočního psaní nás sice dělí jenom pár dní, ale věříme, že stejně jako u nás byly tyto dny pro vás **opravdu mimořádné**. Jejich specifčnost spočívala v tom, že byly naplněné jak každodenními událostmi spojenými s životem v klášteře, tak **výjimečnou sváteční atmosférou**.

Velmi rádi bychom s vámi sdíleli nejen to, jak u nás Velikonoce probíhaly, ale i všechny důležité přípravy. To vám prozradíme v následujících řádcích doplněnými fotografiemi, aby na vás dýchla ta **pravá atmosféra**. Vyprávění vezmeme hezky popořádku a začneme událostí, která se původně měla udát mnohem dříve, ale nakonec k ní došlo až v **sobotu před Květnou nedělí**.

Příběh vody

V tomto příběhu hraje skutečně **hlavní roli voda**. Dvakrát nám totiž déšť, který tentokrát vytrvale doprovázel příchod jara, zabránil natáhnout a uložit plachtu do **záchytné nádrže**, která bude sloužit k napájení krav, které se přes léto pasou na pastvinách kolem kláštera, a případně také k zavlažování zahrady. Vodu ze srážek se snažíme využívat a **smysluplně zužitkovat v co největší míře**. K tomu by nám nádrž, kterou jsme konečně v sobotu před Květnou nedělí pokryli plachtou, měla **maximálně pomoci**.

Vstup do Svatého týdne v našem klášteře

Do Svatého týdne jsme všichni společně vstoupili připomínkou slavného příjezdu Ježíše Krista do Jeruzaléma. Jak řekl Otec opat ve své homilii:

„Liturgie Květné neděle více než kterákoli vybízí křesťany, aby napodobili to, co se odehrálo kdysi: průvod lidí zpívajících Hosanna, ratolesti (palmy jsme museli přizpůsobit místním klimatickým podmínkám), chyběl jen osel. Můžeme se tedy na tato tajemství dívat jakoby „z první řady“. Odehrává se však před námi divadlo? Je „dívání se“ na Kristova tajemství skutečně to, co se po nás chce?“

Nemáme Krista spíše následovat? Možná jsme prostě vyzváni, abychom naslouchali těmto příběhům a vztahovali je k našemu křesťanskému a mnišskému životu a možná i k naší vlastní smrti. Smrti, o níž je dobré čas od času přemýšlet, abychom na Pánův návrat čekali s možná trochu větší netrpělivostí... Hledejme v našich všedních dnech, ve skutečnostech, kterým stojíme denně tvář v tvář, utrpení, smrt a vzkříšení, které připravují Kristův návrat ve slávě.

K tomu, abychom se mohli zapojit do slavení tajemství naší spásy, je patrně důležité naučit se chápat, co po nás Ježíš žádá – nejčastěji jsou to velmi jednoduchá gesta. „Učedníci šli a udělali, jak jim to Ježíš nařídil.“ (Mt 27,19) A potom najít v sobě sílu to vykonat. Nehýčkat si romantické sny o vlastní svatosti, ale v jednotě s Pánem se ponořit do každodenního života takového, jaký je...“

Přípravy na Velikonoce

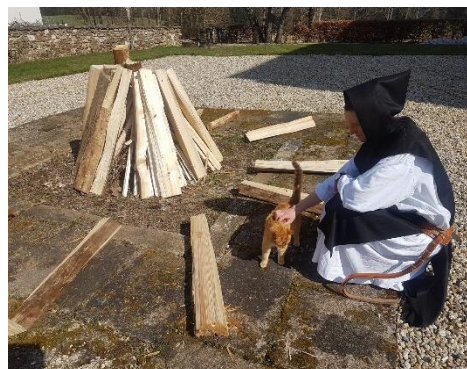
Abychom co **nejdůstojněji** oslavili **největší svátky liturgického roku**, byl každý náš den před jejich příchodem naplněný větší, ale i drobnější prací. Atmosféra těchto dnů byla nezapomenutelná, potěšte se jí i vy během prohlížení fotografií doprovázejících naše psaní. A jakým činnostem jsme se věnovali? Například přípravě liturgických předmětů, aby obřady proběhly v co **největší vážnosti a v pokoji**.

Dále jsme naladili varhany a připravili velikonoční oheň, který jsme zapálili před **Velikonoční vigilií**. Samozřejmě ani naši bratři kuchaři nezaháleli. V kuchyni se nezastavili, otáčeli se na plné obrátky a připravovali **výjimečné sváteční delikatesy**. Každý z bratrů se zapojil a díky jejich činnosti jsme společně vytvořili připravené a vyzdobené prostředí, které si tak **výjimečné období** zasloužilo.

Příchod Velikonoc

Do období nejvýznamnějšího liturgického svátku bylo třeba vstoupit s důvěrou a radostí:

„Dovolme Božímu slovu, aby osvítilo náš každodenní život. Nese pravdu, kterou není vůbec snadné strávit, ale bez níž nemůže v našich křesťanských srdcích přebývat žádná trvalá radost. Kristus, pravý člověk, je především pravým Bohem. Jeho myšlenky nejsou myšlenky naše. Toužíme-li ho následovat, musíme se naučit kráčet jako slepci, vedení pouze tápáním své hole nebo psem. Musíme se smířit s tím, že nás bude od začátku do konce překvapovat, že budeme kráčet nocí, nocí víry.

Nejde jen o to věřit, že Ježíš vstal z mrtvých. To je koneckonců poměrně snadné! Ale věřit, že cesty, po kterých nás Bůh vodí, z Jeruzaléma do Galileje přes Emauzy a Nový Dvůr, nejsou navzdory opačnému zdání cestami našimi, ale jeho. Neřekl snad někde, že on je cesta? A kudy vede tato cesta, kterou je on sám a která vede k Životu? Měli jsme čtyřicetidenní postní dobu a celý Svatý týden na to, abychom si to uvědomili.

Když se Benedikta XVI. zeptali, kolik cest vede k Bohu, nemusel dlouho přemýšlet a odpověděl: "Tolik, kolik je lidí."

Přejeme vám, aby každý z nás tu svoji cestu našel a s odvahou po ní kráčet.

S přáním všeho dobrého,
o. Jiří, celerář opatství Nový Dvůr a jednatel společnosti Labora s.r.o.

